

Simulacrum NE

“Ouwe Jaap is weer in slaap gevallen. Iemand kan hem maar beter wakker maken of naar huis dragen, hij logeert niet meer in mijn herberg.” Ze draait zich weer om naar de man aan de bar. “Jacob doet het elke keer. Vraagt om een tweede dronk, we zeggen: weet je het zeker?’ Doet het toch en halverwege zakt hij in, ogen dicht. En het is nog nauwelijks avond.”

De deur aan het andere eind van de kamer gaat open en laat de herfstkou de warmte van de herberg binnendringen. Een schaduw staat in de deuropening, snel veranderend in een jonge man gekleed in kleren die getekend zijn door de reis en met een rugzak van zijn schouders.

"Welkom bij het Zwijnshoofd. Wat kunnen we voor je doen?"

"Een stevige maaltijd is wat ik zou willen", zegt de reiziger.

“Zeker. We hebben een lekkere stoofpot op het vuur. Als je wilt weten hoe lekker het is, vraag het dan maar aan een van je medereizigers hier”, zegt de waardin terwijl ze met een armzwaai de gelagzaal duidt.

"Ze zien er gezond, vermoeid maar gezond uit, dus er mag geen twijfel bestaan over het lekkere van jullie stoofpot", zegt de man terwijl hij aan een tafeltje zit.

“Goed dan, Anna zal een kom en wat brood voor je halen. Je ziet er zelf vermoeid uit, blijf je vannacht?”

"Nee, ik moet vannacht naar de stad, ik kan niet lang blijven."

“Weet je het zeker? Het weer wordt snel slechter. Je zou niet op een avond als deze buiten moeten zijn.”

“Ik weet het zeker ... oh, bedankt. En wat bier alstublieft.”

In de hoek waar de reiziger was gaan zitten onderbreekt een van de stamgasten een gesprek. Hij keert zich naar de reiziger en zegt: “Ik ken een verhaal van een man die niet weinig op jou lijkt, wat gebeurde op een dag zoals vandaag. Het was in de bergen niet ver van hier waar op een dag een eenzame man worstelde langs een pad. De lucht was grijs, en kreeg steeds meer de kleur van lood, de regen werd dikker tot er niets meer te zien was en elke stap werd verraderlijk. Toen werd het onzichtbare pad plotseling verlicht door een bliksemflits. In de korte flits van daglicht kon de doorweekte, vermoeide reiziger het zien: een diep gat in de klif, niet ver van hem. Het kostte hem een paar gewaagde sprongen om bij de grot te komen en net toen de bliksem insloeg dook hij er in.”

Achter hem klonk een luide, oorverdovende kraak, gevolgd door een gerommel en gedreun dat de stenen vloer deed schudden. Iets scherps en zwaars raakte hem op zijn kuit en hij werd omver geslagen.

Een beetje versuft stond hij op en keek om zich heen. Het was helemaal donker. Hij opende zijn rugzak en zocht naar zijn lantaarn en tondel. Toen hij ze vond, zette hij de lantaarn naast zich op de grond en probeerde hem aan te steken. Het kostte een paar pogingen voordat de olie in de pit begon te branden en een zachte gloed de grot verlichtte. Achter hem was de opening waar hij doorheen sprong gevuld door grote en kleine stenen. Aan zijn zijden was een stevige rotswand, glinsterend van vocht. Voor hem zag hij een gang. En het silhouet van een man.

Geschrokken viel hij achterover en schuifelde terug naar de geblokkeerde ingang. Er stond daar een man, een bekend uitziende man, met zijn gezicht naar de gang. "H-hallo," zei hij. Geen reactie, geen enkele beweging. Hij kroop langzaam terug naar de lantaarn. De man bewoog niet. De man droeg dezelfde kleren als de zijne, had dezelfde lengte en houding, hetzelfde haar. Nog steeds gehurkt greep hij zijn lantaarn. En zag zijn hand dwars door het handvat gaan.

Wat gebeurde hier? Wat is er met hem gebeurd? Het leek alsof hij van buitenaf naar zichzelf keek, maar dat was onmogelijk. De reiziger ging wanhopig zitten, met gesloten ogen. Na een tijdje opende hij ze en zag zichzelf weer. Hij schudde vol ongeloof zijn hoofd en begon na te denken wat hij nu moest doen. Dus als dat zijn lichaam was daar, en hij was hier ook ... dan zou hij moeten doen alsof hij daar was. Hij stond op en liep naar zichzelf toe tot hij er vlak achter stond. Toen concentreerde hij zich op het .. zijn lichaam en de lantaarn achter hem.

Hij ging dwars door zichzelf heen en greep de lamp.

Nog steeds doodsbang begon hij zich naar de gang te laten lopen. Verlicht door de lantaarn werden de muren regelmatig en het leek alsof hij zich in een kunstmatige tunnel bevond. Dan is er misschien nog een uitgang, dacht hij. Terwijl hij verder liep, zag hij een paar andere tunnels die aftakten, maar toen hij deze volgde liepen ze allemaal dood. Ondertussen dacht hij dat hij zich in een ondergrondse steengroeve bevond. En hij hoopte dat de ingestorte grotachtige ingang niet de enige was.

Toen hij om een hoek was gekomen, zag hij een zwak licht voor zich schijnen. Hij volgde de tunnel en het zwakke licht leek van bovenaf te schijnen. Daglicht. Toen hij bij het licht aankwam, zag hij inderdaad een schacht boven zich, de tunnelbodem was nat van de regen en er druppelde water naar beneden.

Hij begon te schreeuwen. Hij schreeuwde om hulp totdat zijn keel pijn deed, en nog wat meer. Geen antwoord. Hulpeloos en wanhopig ging hij zitten en wachtte.

Toen, na wat dagen leek, hoorde hij het geblaat van schapen. Een hond blafte, toen een fluitje.

"H-HELP! Help me alsjeblieft!" "Hallo? Is daar beneden iemand?" riep een man. Hij keek omhoog en zag dat het licht van de zon werd afgeschermd, de schaduw van iemand die bij de bovenkant van de schacht stond.

"Ja! Ik zit hier vast. Help me alsjeblieft!"

Na een tijdje werd een touw door de schacht naar beneden gelaten. Toen het de bodem bereikte, liet de reiziger zich haastig naar boven klimmen, terwijl hij tegelijkertijd beneden bleef. Wat zou er gebeuren als zijn lichaam de bovenkant zou bereiken. Zou hij er ook zijn, zou hij heel zijn?

Toen, net wanneer hij boven zou moeten zijn, klonk er een gil. Het touw vloog omhoog en terwijl de reiziger ernaar greep, slaagde hij er net in het einde ervan te raken.

"Uiteindelijk stierf hij van de honger, niemand durft meer naar de mijn te komen vanwege de geest", besluit de verteller.

"Nou, bedankt voor dit verhaal. Ik zal zeker kijken waar ik heen ga als het weer inderdaad slecht wordt." De reiziger staat op, pakt zijn rugzak en loopt naar de bar. "En bedankt voor het eten en drinken, beste waardin. Hoeveel ben ik je schuldig?" Zodra hij betaald heeft, verlaat hij snel de herberg en gaat op weg. Hij neemt de weg naar de stad. Als er niets bijzonders gebeurde, zou hij daar moeten zijn voordat de duisternis volledig was gevallen.

Na ongeveer een uur was de schemering ingetreden. De lucht wordt echter donkerder dan hij zou moeten zijn, en terwijl hij omkijkt naar het noorden ziet hij loodgrijze wolken zich vormen en naar de ondergaande zon waaien. Niet ver meer om te gaan, maar alles wat zich in die wolken bevond, kon hem raken lang voordat hij de stad zou bereiken. De reiziger versnelt zijn pas, en het lijkt alsof de wolken hetzelfde doen. Ze gaan hem zeker inhalen. En er is nauwelijks dekking in de velden naast de weg. Geen gebouwen, alleen een schaarse boom. Maar wat is het ergste dat er werkelijk kan gebeuren? Hij zou waarschijnlijk alleen maar kletsnat worden, en in de stad konden zijn kleren drogen bij het vuur.

Het duurde niet lang of de donkere wolken waren ook voor hem, en het begint inderdaad te regenen. Nog steeds geen dekking te zien, of toch? Ja, net achter een verhoging in de velden, niet ver van de weg is er een dak. Dan begint het ook te hagelen. En de regen houdt op. Dit wordt met het moment erger. De kleine ijsdruppels prikken eerst en kloppen dan op zijn hoofd. Hij draait zich om naar het vermoede gebouw en loopt snel verder. Terwijl hij de verhoging oversteekt, ziet hij een vervallen huis of iets dergelijks, gemaakt van steen, zonder ramen of deur te zien en met het dak grotendeels intact. De ijsdruppels worden steeds groter. Hij beschermt zijn hoofd met zijn armen en rent naar de dekking. Waar is de deur? Hij loopt om het gebouw heen, daar is hij.

De twijfel neemt toe, maar de hagel ook. Er is geen dekking buiten de stenen muren, hij moet naar binnen. Terwijl hij door de deur duwt, die gelukkig niet op slot is en op een kier staat, voelt hij opluchting. Een paar stappen later voelt hij geen vaste grond onder zijn voeten. Hij valt, niet erg diep, maar landt met volle kracht op zijn rechterbeen, verdraait zijn enkel en gilt van de pijn. En terwijl hij door zijn pijn heen bijt, kijkt hij om zich heen. In het schemerige licht kan hij de vier zijden zien van wat een kelder lijkt. Hij ziet ook een heel bekende figuur naast hem hurken.

De reiziger pakt zijn mes van zijn riem en steekt het in de rug van zijn nieuwe metgezel.

De wereld wordt donker.